

Nr 175.

Av herr **Bergman**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om kvarlåtenskapsskatt m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition erinras det å sid. 31, att hela lagstiftningen om skatt för arv och gåva är i behov av en fullständig omarbetning. Att den nu föreliggande propositionen, det oaktat framlagts före slutförandet av det utredningsarbete, som pågår på hela detta område, beror givetvis på det tvingande ekonomiska nödläget. När den socialdemokratiska partimotionen i arvsskattefrågan förelades riksdagen 1928, tillkännagavs från den icke-socialdemokratiska vänsterns sida, att denna icke hade någon principiell invändning att göra mot en skärpt arvsbeskattning, när det gällde större förmögenheter, men att en sådan beskattning för att kunna godkännas måste dels vara motiverad av statens verkliga behov och icke, såsom i nämnda motion förutsattes, endast av en viss doktrin om vikten av förmögenheternas minskning, dels ock vara så konstruerad, att den icke medförde ofördelaktiga verkningar, som upphävde dess värde för samhället.

När tanken på en skärpt arvsbeskattning nu ånyo framlägges, denna gång i fullt konkret form, av socialdemokraterna i regeringsställning, kunna dessa med fog åberopa den ovannämnda deklARATIONEN i det avseendet, att tidsläget nu obestriddigen är sådant, att ett extraordinärt behov av ökade skatter föreligger. Ur denna synpunkt är också ingen invändning från vänsterhåll att göra. Men vid studium av propositionen finner man, att den föreslagna lagen uppenbarligen är avsedd att bli permanent och icke endast provisoriskt gällande under nuvarande ekonomiska krisläge, med vilket den dock är motiverad. Enligt undertecknads mening, närmare motiverad i ett par anföranden under remissdebatten, bör den för att kunna godkännas av icke-socialistisk vänster erhålla provisorisk giltighet och endast gälla för vissa år. Det läge nära till hands att bestämma giltighetstiden till de 4 år, under vilka finansministern räknar med att statsinkomsten av den ökade arvs- och kvarlåtenskapsskatten skulle uppnå sådan storlek, att därmed täcktes de kortfristiga lån som beräknas för de allmänna arbetenas finansiering. För säkerhets skull torde måhända något längre tid böra beräknas, t. ex. en femårsperiod.

Då jämförelsen med Englands hårda arvsbeskattning i finansministerns motivering spelar en betydande roll, må erinras, dels att England genom förhållanden, som sammanhånga med kriget, haft oerhört mycket mer tvingande skäl än Sverige till så extraordinära åtgärder, dels att i England icke förekommer annan förmögenhetsskatt, utan endast skatt på inkomst, dels slutligen att arvsbeskattningen i England är lindrigare när det gäller jordbruksfas-

tigheter. Vissa modifikationer borde förvisso både i detta och andra avseenden företagas, innan riksdagen godkänner propositionen.

Under återopande av vad här anförts, hemställs,

att riksdagen måtte besluta, att den skärpta arvs- och kvarlåtenskapsbeskattning, som kan komma att bestämmas, måtte erhålla endast provisorisk giltighet, exempelvis för en period av fem år, samt att samma beskattning måtte göras lindrigare, särskilt för jordbruksfastigheter.

Till vederbörande utskott hemställs om närmare utformning av förslag till härav föranledda bestämmelser.

Stockholm den 21 januari 1933.

J. Bergman.
